

[F. K. Madsen.]

Fader eller en Moder, og Børnene derhjemme er i høj Grad interesseret i, hvorledes det gaar deres lemlæstede Fader eller Moder —, saa kan de ikke ringe den Afdeling op, hvorunder vedkommende Patient ligger. Til Skadestuerne sker der naturligvis utallige andre Opringninger, og Telefondamen har derfor ikke Tid til at svare paa Opringningerne, selv om hun gerne vilde, og mange Gange kan hun ikke svare, fordi hun ikke ved Besked.

Jeg henstiller nu til den højtærede Undervisningsminister, om der ikke kunde raades Bod paa disse uheldige Forhold og kunde gøres noget, for at dette gamle System kan afskaffes, saaledes at der kommer moderne Telefonanlæg ind til hver Afdeling og til Skadestuerne, saa at Sygeplejerskerne kan give den rigtige Besked til de Mennesker, der ringer op for at høre, hvorledes det gaar deres paarørende.

Jeg ved, at Tusinder af Mennesker er interesseret i disse Forhold, og jeg ved, at den højtærede Undervisningsminister er stærkt interesseret i, at Forholdene gøres saa gode som muligt for de syge og lidende, der kommer ind paa Hospitalerne. Vi ønsker sikkert alle, at der gøres alt, hvad der kan gøres, for at de syge og lidende kan faa det saa godt som muligt paa vore Hospitaler, saa de ikke lider større Smerter end højst nødvendigt. Derfor har jeg gjort disse Bemærkninger til den højtærede Undervisningsminister, og jeg haaber og tror, at han vil være lydhør over for denne Henstilling. Jeg kan ikke tænke mig andet, da jeg ved, at den højtærede Minister har den største Interesse for at faa Rigshospitalet gjort til et hypermoderne Hospital. Det bør det ogsaa være. Staten kan ikke være bekendt at have et Hospital, der ikke er hypermoderne. Jeg haaber derfor, at den højtærede Minister vil efterkomme den Henstilling, jeg her har fremsat.

Jeg vil dernæst gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Der findes paa Finanslovsforslaget en Bevilgning paa 1 800 Kr. til Kaninavlforeninger til Udvidelse og Forbedring af Kaninavlens her i Landet. Jeg finder, at dette Beløb er meget ringe i Forhold til det Beløb, der gives til de store Landboforeninger. Nu kan man sige, at Kaninavl hører til de smaa Bierhverv, og at Bierhvervene er Smaating, der ikke betyder noget. Men vi maa ikke glemme, at vi lever i en Krisetid, hvor det er aldeles nødvendigt, at der gøres, hvad der kan gøres, for at Befolkningen kan hjælpes, og i de ti Tusind Kolonihaver, der findes rundt

omkring København, ved vi, at der ogsaa drives megen Kaninavl, hvorved disse Kaninavlere har en rar lille Indtægt ved Siden af, hvad de ellers erhverver.

Jeg er vidende om, at de Organisationer, som har med denne Sag at gøre, er stærkt interesseret i dette. Efter hvad der fortælles mig, har Kaninavlorganisationerne rigelig Afsætning af de slagtede Dyr, og de kan sende saa mange, de overhovedet kan skaffe, til England, hvor der er et udmærket Marked for Kaniner. Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Landbrugsminister, at der gøres noget mere for Kaninavlens herhjemme, end Tilfældet er nu. Forholdet er jo dette, at de ledende Mænd inden for Organisationerne fortæller, at nu har de 2—3 Kanin-slagterier, akkurat som man har Andels-slagterier, og at de tænker paa at udvide dem, idet de vilde se, om de ikke derigennem kunde fremskaffe saa mange Dyr, at man blev i Stand til at forsyne det Marked, som der er i England.

Nu vil jeg gerne henstille til den højtærede Landbrugsminister, om det ikke var muligt, at der kunde udsendes Konsulenter. Jeg ved jo nok, at der i disse Dage har været Tale om, at Konsulenter skal ud til et enkelt Møde her og dér, men det er ikke nok: Hvis man skal have noget ud af et saadant Bierhverv, maa Konsulenterne ud Landet over. Jeg tænker mig, at den højtærede Landbrugsminister vilde kunne gøre en god Gerning ved at lade Konsulenterne rejse ud ikke alene til Købstæderne og Stationsbyerne, men ud over Landet og lade dem holde Foredrag i vore mange Hundrede Forsamlingsbygninger om Kaninavl. Thi det er jo ikke ligegyldigt, hvilken Kaninavl der drives. Folk, der ønsker, at dette lille Bierhverv skal florere, skal belæres om, hvilke Kaniner de skal opdrætte. Det vil Konsulenterne kunne gøre, og jeg er overbevist om, at det vil vække stor Opmærksomhed ud over Landet hos alle Smaafolk, der har en lille Plet Jord, at de kan faa rigtige Oplysninger om, hvilken Kaninavl de skal drive.

Der er baade Tale om Slagtedyr og Pelsdyr; Pelsene er meget værdifulde. Der er ogsaa Tale om den Uld, der findes paa Kaninen, f. Eks. Angorauld, som er noget af det fineste, man har, og som betales med høje Priser. Der er ikke Tvivl om, at Tusinder af Mennesker vilde være glade, om de kunde faa de rigtige Oplysninger gennem Konsulenterne, Oplysninger om, hvorledes dette Erhverv bedst drives.

Jeg henstiller derfor til den højtærede Landbrugsminister, om det ikke var muligt,